

РЕШЕНИЕ

№ 343

гр. София, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Красимир Машев

Членове: Златина Рубиева
Петя Алексиева

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
като разгледа докладваното от Красимир Машев Въззивно гражданско дело
№ 20221000503193 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 261644/16.05.2022 г., постановено по гр. дело № 9238/2020 г. по описа на СГС, ГО, I-15 състав, частично е уважен предявеният от Й. Г. Ш. срещу „Инвестбанк” АД деликтен иск с правно основание чл. 49 ЗЗД, във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 2000 лв. (искът е отхвърлен за разликата до пълния му предявен размер от 25010 лв. (част от глобално претендираната сума от 200000 лв.), представляваща заместващо обезщетение за причинени неимуществени вреди от противоправното поведение на служители на ответното търговско дружество, изразяваща се в неправомерно разкрита информация, съдържаща се в Удостоверение с изх. № ИИ-1106-42/13.05.2020 г., което е представено от банката по внохд № 451/2019 г. по описа на СНС, ведно със законната лихва от 18.05.2020 г. до окончателното ѝ заплащане.

За да постанови решението, първоинстанционният съд е приел, че са установени всички правопораждащи спорното материално право юридически факти, а съобразно уредените в чл. 52 ЗЗД критерии за справедливост заместващото обезщетение за причинени неимуществени вреди от настъпване на процесното увреждащо събитие е в размер на сумата от 2000 лв.

Така постановеното решение в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК е обжалвано от ищеца в частта, в която деликтният иск е отхвърлен над присъдената сума от 2000 лв. до размера от 10000 лв. Въззивникът поддържа, че в обжалваната част решението е необосновано, тъй като от събраните по делото доказателства се установява, че пострадалият емоционално е изживял изключително тежко неправомерно разкритата пред наказателния съд от служители на банката информация, представляваща банкова тайна, но съдържаща и защитени от закона данъчни, осигурителни и лични данни, като това засягане на неговата лична сфера е съпроводено със значителни болки и страдания, поради което определеният размер на

заместващото обезщетение не отговаря на обществените критерии за справедливост, установени в нормата на чл. 52 ЗЗД, т.е. той не съответства на действително претърпените болки и страдания от ищеца. Счита, че, като не е възприел за достоверни показанията на свидетеля, чрез които се установява, че тази неправомерно разкрита информация е достигнала до неограничен кръг правни субекти, вкл. и лица от неговата общност, в която той живее („Свидетелските показания потвърждават одумването в пловдивското село по адрес на ищеца”), СГС е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила.

В срока по чл. 263 ГПК въззиваемият-ответник е подал отговор на въззивната жалба, в който поддържа становище за нейната неоснователност, тъй като в процеса на доказване не е установен нито фактът на твърдяното противоправно деяние, нито че в причинно-следствена връзка с него са настъпили твърдените неимуществени вреди. От друга страна, счита, че определеното заместващо обезщетение в размер на 2000 лв. е прекомерно високо съобразно критериите за справедливост, уредени в правната норма на чл. 52 ЗЗД.

Ответникът е обжалвал първоинстанционното решение в частта, в която предявеният деликтен иск е уважен до сумата от 2000 лв., поддържайки, че ищецът, комуто принадлежи процесуалното задължение (доказателствената тежест), не е установил несъмнено в процеса на доказване, че с процесното удостоверение банката неправомерно е разкрила банкова тайна (в него били изброени единствено „кредитни ангажименти по кредитни карти и договори за кредит, номера на сметки и дати на откриване и закриване – без операции и без наличности по тях”, поради което тази информация не представлявала банкова тайна). Счита, че удостоверените в този документ данни не представлява нито данъчна, нито лична информация. От друга страна, твърди, че при преценка достоверността на свидетелските показания СГС е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила, тъй като не ги е подложил на критичен анализ по правилата на чл. 172 ГПК с оглед евентуалната заинтересованост на свидетеля (сестра на ищеца) от изхода на правния спор, предмет на настоящия исков процес.

Въззиваемият-ищец е подал в законоустановения срок писмен отговор, в който излага подробни правни съображения за нейната неоснователност.

Решението не е обжалвано от ищеца в частта, в която предявеният деликтен иск е отхвърлен за разликата над 10000 лв. до пълния му предявен размер от 25010 лв., поради което в тази част то е влязло в сила и въззивният съд не дължи произнасяне.

Ответникът е подал частна въззивна жалба срещу постановеното по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК определение, с което СГС е оставил без уважение неговата молба за изменение на решението в частта му за разностите.

Въззивните жалби са подадени в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, поради което са допустими, а разгледани по същество, са неоснователни.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

СГС, ГО, I-15 състав е бил сезиран с деликтен иск с правно основание по чл. 49 ЗЗД, във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Отговорността на лицата, които са възложили другиму извършването на някаква работа, за вредите, причинени при или по повод на тази работа, е за чужди противоправни и виновни действия или бездействия. Тази отговорност има обезпечително-гаранционна

функция и произтича от вината на натоварените с извършването на работата лица. Лицата, които са възложили работата, във връзка с която са причинени вредите, не могат да правят възражения, че са невиновни в подбора на лицата и да се позовават на други лични основания за освобождаването им от отговорност.

Следователно, за да възникне обезпечително-гаранционната отговорност на възложителя за неимуществени вреди, причинени при или по повод на уговорената работа, в обективната действителност трябва да са се осъществили **следните материални предпоставки** (юридически факти): 1) деяние (действие или бездействие); 2) противоправност (несъответствие между правно дължимото и фактически осъщественото поведение); 3) вреди (неблагоприятно засягане на неимуществената сфера на увредения – накръняване на неговия телесен интегритет, респ. на неговото достойнство и чест, вкл. и неправомерно намесване в неговата лична сфера); 4) причинно-следствена връзка между противоправното поведение и настъпилите неимуществени вреди (вредоносният резултат в съвкупния съпричинителен процес между явленията и обстоятелствата в природата следва да е закономерна, необходима, естествена, присъща последица от виновното противоправно поведение на делинквента); 5) вина на делинквента, която съобразно уредената в чл. 45, ал. 2 ЗЗД оборима презумпция се предполага и 6) виновното лице да е причинило вредите при или по повод на изпълнение на възложената работа.

Съгласно задължителните за съда тълкувателни разяснения, дадени в Постановление № 7/1959 г. на Пленума на ВС, юридическите лица отговарят по чл. 49 ЗЗД за вредите, причинени от техни работници и служители при или по повод на възложената им работа и тогава, когато не е установено **кой конкретно** измежду тях е причинил тези вреди.

Изяснява се, че чрез издаденото Съдебно удостоверение по внохд № 451/2019 г. по описа на СНС съдът е изискал от банката единствено обща (принципна) информация – без да се отнася за конкретен банков клиент, относно ставката на всички лихви и такси за инвестиционни кредити, вкл. за обичайния технологичен срок (за колко дни) тези кредитите са разрешавани след представяне на всички изискуеми документи, като за основа трябва да се вземе предвид посоченият в съдебното удостоверение размер и период на кредита (при тези изначално зададени изисквания е следвало да се даде и информация за размера на месечните погасителни вноски, дължими от кредитополучателя). Разпоредено е тази информация да бъде предоставена на подсъдимия по съдебното наказателно производство и ищец в настоящото дело, респ. на неговия защитник.

От процесното Удостоверение, издадено от органните представители на ответната банка, се установява, че разпореждането на съда **не е изпълнено точно**, а напротив - предоставена е конкретна, детайлна информация за всички договори, които подсъдимият е сключил с ответната банка: **1)** за издадените дебитни и кредитни карти, вкл. номера на картите и срока на действие на тези договори, **лимита** на предоставения кредит по договорите за банков кредит, усвоен чрез използване на кредитната карта; **2)** за отпуснатите кредити по два договора за банков кредит с посочване на договора, вида и размера на кредита, **начина на погасяването му, месечната погасителна вноска**, вида на обезпечението му („залог на работна заплата”) и **3)** за депозитните, спестовните, разплащателните и картовите сметки – техния IBAN, вида на валутата, момента на откриването и закриването им. Изрично е изяснено, че това удостоверение се издава за нуждите на процесното съдебно наказателно производство.

Копие от това Удостоверение е изпратено на наказателния съд, който в проведеното на 17.06.2020 г. о. с. з. (протоколът се намира на л. 19 и сл. от кориците на първоинстанционното дело) го е докладвал, но не го е приел като писмено доказателство, тъй като е приел, че то е неотнормено за правилното решаване на делото – **самото удостоверение е предадено на подсъдимия Ш.**

Наистина, като банката не е изпълнила определението на съда (обективизирано в

процесното Съдебно удостоверение), а напротив – предоставил е **непоискано** сведение за всички банкови продукти, които ищецът (подсъдим в наказателното производство) е ползвал, вкл. и за наличностите, движението и операциите по сметките и влоговете на въззивника (размера на отпуснатите кредити, вкл. кредитния лимит, размера на месечната погасителна вноска и как кредитите се обслужват), като тези данни представляват банкова тайна по смисъла на определителната норма, уредена в чл. 62, ал. 2 ЗКИ. От друга страна, противоправно е и онова деяние, което макар и да не е в противоречие с предписани нормативни изисквания, влиза в разрез с общоприетите правила на поведение и което е годно да причини вредоносен резултат (аргумент от т. 3 от ППВС № 4/30.X.1975 г.), поради което, само по себе си е ирелевантно обстоятелството дали непоисканите от съда, но предоставени от банката сведения представлява банкова тайна, респ. данъчна и осигурителна информация (процесните данни не са данъчна информация, тъй като не е установено тя да е събрана във връзка с административно (данъчно) производство, да се съхранява и обработва от данъчни органи – арг. чл. 72, ал. 1 и ал. 2 ДОПК, както и чл. 73 ДОПК). Същественото е обаче обстоятелството, че банката е предоставила на съда **непоискана** информация за ищеца, която **изцяло** разкрива неговия статус като клиент на ответното търговско дружество, вкл. за всички открити банкови сметки при тази банка, на които той е титуляр, издадените кредитни карти – техния лимит, както и за движенията по тях (размера на месечните погасителни вноски, началния и крайния срок на договора, начина на обслужването на кредита, номерата на банковите сметки). Принципно, тази информация е **строго лична** и не може да бъде предоставяна на трети лица без съгласието на съответно физическо лице, идентифициращи го по смисъла на определителната норма, уредена в чл. 4, ал. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО - „лични данни” представлява всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни”); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, **икономическата**, културната или социална идентичност на това физическо лице.

Следователно, банката е извършила твърдяното противоправно деяние – предоставяне на цялостна информация за икономическия статус на ищеца като неин клиент, без негово съгласие и без такива данни да са изисквани от съда, т.е. налице е несъответствие между предписаното от закона, респ. от общоприетите правила и фактическото поведение на служители на банката. Именно защото такава информация не е била изисквана от съда, той не е приел това удостоверение като писмено доказателство по делото (като неотнормирано за правилното му решаване).

Настъпването на твърдените вредоносни последици и причинно-следствената връзка между противоправното деяние на служители при ответната банка и неблагоприятните емоционални изживявания на ищеца се установява от събраните по делото гласни доказателствени средства, чиято правдивост съдът ще обсъди по правилата на чл. 172 ГПК.

От субективните възприятия на свидетеля А. Ш., сестра на ищеца, се установява, че след прибирането си вкъщи (в с. ***, област ***) – от открито съдебно заседание пред СНС, в което е докладвано процесното Удостоверение от банката, брат ѝ се е чувствал изключително напрегнат („Видимо беше разтреперан, зачервен, имах чувството, че залита”), с високо кръвно налягане от преживяното през деня. Обяснил ѝ, че изпитва гняв и огорчение, породено от предоставените пред съда данни, представляващи „лична информация, както и лични данни, така и всичките му сметки, кредитни карти, наличност

какви кредити има, освен това и дебитните карти и с какви суми разполага”. Бил много притеснен, тъй като на делото присъствали и журналисти и „всичко това било прочетено и пред тях”. Бил изключително разочарован от злоупотребата на банковите служители с неговата банкова и лична информация, което породило чувство на недоверие към нея. За да възстанови нормалното си здравословно състояние, се е наложило да взима успокоителни медикаменти, при все че страдал от хипертония. Това емоционално състояние временно се отразило и на неговия сън – „Беше спрял да спи и се разхождаше цяла нощ, късно заспиваше, рано ставаше и се наложи да му взема успокоителни лекарства”. Изнервил се и не желал да се вижда със своите близки. Не знае как (по какъв начин) е достигнала до неговите съселяни информацията за „неговите парични ресурси”, но е чувала иронични подмятания по негов адрес: „Неговата е лесна, той си има парички, може да си прави каквото си поиска”. Изяснява, че тези притеснения били **временни и не са се задълбочили**: „Лекар не съм викала, защото видимо нещата успяха да се успокоят, червенината падна от него и треперенето намаля”. На следния ден – след процесната случка, не отишъл на работа. Според свидетеля притесненията продължавали и до момента, защото „първо това е публична информация, второ от подмятанията: „Твоята е лесна, ако ми трябва, ще ми дадеш ли някой лев и отделно някой може да му източи и сметките, защото и ЕГН-то и всичко му е публично, кредитни и дебитни сметки”.

От показанията на свидетеля Т. К., приятел на ищеца, се установява, че случайно е узнал за процесния документ, тъй като хората на мегдана в селото говорили за него. Като непосредствено след случката в съда разговаряли по този въпрос, Й. се почувствал зле, заявил, че главата го боли. Споделил му, че много се притеснява, тъй като е уважаван човек в селото (бил е кмет на селото и после кмет на Община „Родопи” – два мандата) и това накърнявало достойнството му – „Мисля, че стана известно, че има там някакви кредити, които е теглил и какви лихви трябва да плаща”. Опасявал се, че „някакви рекетъори, лоши хора могат да му направят нещо, да му навредят”. Често след това заседание вдигал кръвното налягане, често го боляла главата, продължавал да чувства притеснения, угризения и неприятни чувства, тъй като информацията за неговите банкови сметки станала публична.

Съдът приема за достоверни показанията на свидетеля (с изключение на субективните възприятия, че съселяните на ищеца са научили от съда, вкл. чрез журналистите, присъствали в открито съдебно заседание за подробно изнесените в процесното удостоверение данни), тъй като, преценени с всички други събрани по делото доказателства - арг. чл. 172 ГПК, те не са вътрешно противоречиви, житейски логични са, като субективните възприятия за последиците върху психичното състояние на ищеца след провеждането на процесното о. с. з. на съда са непосредствени. В останалата част те не са правдиви и не са подкрепени с други доказателства по делото – житейски нелогично, а следователно и правно необосновано е да се приеме, че при липса на докладване на **конкретното** съдържание на процесното удостоверение от съдебния състав в проведеното на 17.06.2020 г. о. с. з., до знанието на съселяните на ищеца е достигнала **в детайли (подробно) информация** за неговия имуществен статус при ответната банка. Наистина, в това о. с. з. освен съдът, съдебният секретар и прокурорът е присъствал и процесуалният представител на гражданския ищец – адв. М. (съдът приема за достоверни обясненията на ищеца, че в съдебната зала са присъствали и журналисти), но съобразно удостовереното в протокола за съдебното заседание (официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК, ползващ се с **обвързваща съда** материална доказателствена сила) се изяснява правнорелевантното обстоятелство, че не само че съдържанието на този документ

не е прочетено в залата, но след като той не е приет като писмено доказателство по делото, **е върнат лично на подсъдимия Ш.**, ведно с оригинала на съпроводителното писмо от банката. Следователно, ако свидетелят Т. К. и съселяните на Й. Ш. са научили за предметното съдържание на процесното удостоверение, обективно те не са узнали за него от присъстващите в залата участници в производството и журналистите. Единствената обективна възможност за узнаването на неговото съдържание (при недоказване на това обстоятелство) е ищецът или лице от неговия близък семеен кръг, на което той е разказал за случката, да е възпроизвело на съселяните съдържанието на удостоверението, който факт обаче **прекъсва** пряката и непосредствената причинно-следствената връзка между противоправното поведение на банковите служители и публичното разгласяване на съдържащата се в удостоверението банкова информация (арг. чл. 51, ал. 1, изр. 1 ЗЗД). В този смисъл, без да е установено по несъмнен начин дали и кой измежду присъстващите в съдебната зала, респ. от участниците в процеса, които имат достъп до съдебните книжа, е довел до знанието на съселяните на ищеца тази информация, недоказано остана възпроизведеният от свидетелите факт, че - поради публичността на съдебното производство, до широката общественост, вкл. и до съобществото на ищеца в с. Първенец е достигнало предметното съдържание на процесното удостоверение, което да е в причинно-следствена връзка с твърдяната уплаха на Й. Ш., че след узнаването на тези данни някой недобросъвестен гражданин ще го изнудва („рекетира“), защото на негово име са открити няколко банкови сметки.

В този смисъл, очевиден е стремежът на близки роднини и приятели на ищеца да пресъздадат една изключително експресивна ситуация, която да повлияе на вътрешното убеждение на съда при определяне размера на дължимото заместващо обезщетение, поради което въззивният съд, съобразявайки предписанията на чл. 172 ГПК, не възприема за достоверни - в тази част, тези свидетелски показания.

Влошеното здравословно и емоционално състояние на Й. Ш. след докладването на процесния документ в проведеното пред СНС о. с. з. се изяснява и от приетата от СГС като компетентно изготвена и неоспорена от страните СМЕ. Вещото лице установява, че съобразно изнесените от свидетелите факти и анамнестичните данни от извършения преглед при показване на артериалното налягане се проявяват оплаквания от чувство на загуба на ориентация с последващо чувство на прилошаване, но **липсва медицинска документация**, в която да е регистрирано това оплакване с установено повишено артериално налягане. Експертът изяснява принципното състояние, че хипертоничната криза би могла да се предизвика от нервно и/или психично напрежение, физическо натоварване, преяждане със солена храна и злоупотреба с алкохол и цигари („Тези състояние могат да повишат артериалното налягане над обичайното и без да предизвикат хипертонична криза“).

При изслушване на СМЕ в проведеното на 03.12.2021 г. о. с. з. вещото лице пояснява, че хипертониците, какъвто е ищецът, се влияят от стресови ситуации, поради което приема за правдоподобно описаното от сестрата на ищеца влошено (макар и временно) здравословно състояние на Й. Ш. – „Мисля, че може би е било така, както казва неговата сестра“.

При обсъждане на приетата като компетентно изготвена и неоспорена от страните СМЕ настоящият съдебен състав възприема изцяло направените доказателствени (фактически) изводи, тъй като тя е изготвена след преценка на всички събрани по делото

доказателства - медицинска документация и личен преглед на ищеца, като вещото лице е отговорило подробно на всички поставени релевантни въпроси.

Представената пред настоящата съдебна инстанция невлязла в сила присъда като неотнормисима за правилното решаване на правния спор, предмет на въззивното производство, не следва да се обсъжда при формиране на вътрешното убеждение на съда.

При така изяснените правнорелевантни факти настоящият съдебен състав счита, че с оглед на продължителността, интензивността на засягането на здравословното състояние на ищеца, преживения от него естествен гняв и стрес (при узнаването, че ответната банка – без да е поискано от съда, е предоставила цялата налична при нея информация за всички банкови сметки на ищеца, открити при нея, вкл. и за техните номера, кредитни лимити, срок на договора и размера на месечните погасителни вноски, като по този начин не само е разкрила данни, представляващи банкова тайна, но и лични данни за ищеца), заместващото обезщетение за причинените му неимуществени вреди от виновното противоправно поведение на служители на банката, изразяващо се неблагоприятни емоционални изживявания и временно влошаване на неговото здравословно състояние (повишение на артериалното налягане, което е довело до главоболие, отпадналост и загуба на ориентация), е в размер на сумата от 2000 лв. Заместващото обезщетение представлява парично право, като неговата обезщетителна функция е насочена към получаване на имуществени блага, чрез които да бъде морално удовлетворен пострадалият, като емоционално да бъдат потиснати изживените неблагоприятни последици от причинените му болки и страдания. В този смисъл съобразно общественно-икономическите условия в страната към момента на настъпване на процесното увреждащо събитие – средата на 2020 г., и наложените се морални норми в обществото, респ. съобразно съдебната практика при подобно стресиращо събитие, което води не само до чувство на справедлив гняв и увеличаване на артериалното налягане, но и до загуба на доверие в уважавана банкова институция, настоящата съдебна инстанция приема, че заместващото обезщетение за преживените от ищеца болки и страдания вследствие на процесното противоправно деяние на служители при ответната банка е в размер на сумата от 2000 лв. При определяне на заместващото обезщетение САС взема предвид и правнорелевантния факт, че това удостоверение е представено пред наказателния съд, пред който ищецът се е явявал като подсъдим, поради което неговото емоционално състояние е било по-изострено, а следователно, интензитетът на неблагоприятните изживявания е по-висок. Но не се установиха превишаващи естествения гняв и стрес болки и страдания вследствие осъществяване на процесния деликт, респ. че широк кръг от хора са възприели по негативен за личността на ищеца начин изнесените в релевантното удостоверение на банката данни за банковия статус на ищеца.

Само за пълнота на изложението, трябва да се изясни на въззивника Й. Ш., че при определяне размера на заместващото обезщетение съдът е подчинен на нормативните предписания, уредени в чл. 52 ЗЗД, а не от обема на търсената съдебна защита (искът е предявен за 25010 лв. – част от първоначалната претенция за 200000 лв., макар и пред въззивния съд тази претенция значително да е редуцирана до 10000 лв.), поради което с оглед изхода на правния спор се определя и отговорността за сторените от страните разноски – арг. чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК.

В този смисъл, необосновано се явява правното съждение на процесуалния представител на ищеца - във въззивната жалба, че „абсолютно непропорционално е да се присъжда размер на обезщетение, който е почти равен на разноските, които ищецът е платил и следва да заплаща на другата страна. По този начин не се постига справедливо обезщетение за претърпените вреди”. Напротив, съдът е длъжен да приложи точно закона съобразно неговия нормативен смисъл, при съобразяване на всички установени по делото правнорелевантни факти, като се съобрази и с критериите за справедливост, предписани в чл. 52 ЗЗД и доизяснени във формираната съдебна практика. От друга страна, заместващото

обезщетение, което се присъжда по справедливост, не представлява санкция, поради което неоснователни са правните доводи, изразени от процесуалния представител на въззивника в устните състезания и в писмената защита пред САС, че размерът на това обезщетение трябва да се съобрази с имуществената санкция, която се налага при нарушение на изискването за охраняване на личните данни.

Следователно, двете въззивни жалби се явяват неоснователни, като те трябва да бъдат отхвърлени, а обжалваното решение като законосъобразно да бъде потвърдено.

При този изход на правния спор, предмет на въззивното производство, предявената от ответника частна въззивна жалба срещу определението на СГС, постановено по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК, се явява допустима. Разгледана по същество, тя се явява и частично основателна. Образуваното исково производство не разкрива значителни доказателствени затруднения и издирване на множество приложими правни норми, респ. съдебна практика (деликтът се установява от предметното съдържание на представеното удостоверение, издадено от банката, като за доказване на причинените на ищеца от релевантното противоправно поведение болки и страдания са разпитани двама свидетели и е изслушана СМЕ), поради което основателно се явява своевременно релевираното от ищеца възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на уговореното и заплатено от ответното дружество на неговия пълномощник адвокатско възнаграждение. Но тъй като този процесуален представител е регистриран по ЗДДС (от 01.06.2016 г. - Удостоверение за регистрация, намиращо се на л. 51 от настоящото дело), на основание чл. 2а от Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения върху нормативно установения минимум на адвокатско възнаграждение - 1280,30 лв., трябва да се начисли дължимият ДДС, поради което минималното адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство на ответника пред СГС е общо в размер на 1536,36 лв. с ДДС. Съобразно уважената и отхвърлената част от предявения иск в полза на банката трябва да се присъдят разноски в размер на сумата от 1413,50 лв. с ДДС, т.е. частната жалба е основателна за сумата от **235,63 лв.** с ДДС (1413,50 лв. с ДДС – 1177,87 лв., присъдени разноски от СГС), които трябва да се присъдят от въззивния съд. Тъй като частната въззивна жалба е основателна, в полза на частния въззивник трябва да се присъди и сумата от **15 лв.** – внесена по сметка на САС държавна такса.

С оглед уважената и отхвърлената част от предявените въззивни жалби (при общ обжалваем интерес от 10000 лв.) на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК в полза на въззивника-ответник трябва да се присъди и сумата от **1248 лв.** с ДДС - заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред САС (при основателност на възражението за прекомерност по чл. 78, ал. 5 ГПК минималното адвокатско възнаграждение - по вече изяснените правни съображения, е в размер на 1560 лв. с ДДС; съобразно действащата редакция на приложимата правна норма). Следователно, за въззивното производство в полза на ответника трябва да се присъдят съдебни разноски общо в размер на сумата от **1263 лв.** (1248 лв. + 15 лв.).

Мотивиран от горното, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 261644/16.05.2022 г., постановено по гр. дело № 9238/2020 г. по описа на СГС, ГО, I-15 състав – в обжалваната част.

РЕШЕНИЕТО в останалата част като необжалвано е влязло в сила.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК Й. Г. Ш., ЕГН *****, с адрес с. **, ул. „***” № ** да **заплати** на „ИНВЕСТБАНК” АД, ЕИК 831663282, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „България” № 85 допълнително сумата от **235,63 лв.** с ДДС –

разноси пред СГС, а на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във връзка с чл. 273 ГПК и сумата от **1263 лв.** – разноси пред САС.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото Решение да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____